

μη και αι παλαιαι πλακες, και οι παροδιται, και τα μνηματα, ειναι οδος την οποιαν ευκολως φανταζεται τις θρύουσιν πληθους. Ιπαρχουσι τάφοι κάλλιστα διατηρούμενοι, και ο κομψότερος τούτων ειναι το κενό-τάφιον του C. Calventius Quietus, εις τον οποιον ειχαν απονεμίει bisellium, εδραν, τιμης ενεκα.

Η ωραιότερα της Πομπηίας οικία ειναι η του Διομήδους, κειμένη εις το πρόσκειον. Οι θάλαμοι της υποδοχής, το atrium, το tablinium (αΐθουσαι ακροάσεων) κτλ. κτλ. ειναι μεγαλοπρεπες. Εξ εναντίως, τα δωμάτια τα καθιερωμένα εις τας οικειας χρήσεις ειναι θαλαμίσκοι φωτίζεμενοι μόνον δια της θύρας, διόλου αχρηστοί, αν και ωραιότατοι με λαμπρά ψηφωτά και λαμπράς ζωγραφίας. Παρά τοις Ρωμαίοις, ως και παρά τοις αρχαίοις Ελλησιν, ο βίος πρέπει να ήταν πάντοτε δημόσιος, και τούτο φαίνεται μάλιστα εις την Ελλάδα, από την παντελή εξαφάνισιν των αρχαίων οικιών, ενώ τα δημόσια κτίρια επέζησαν εις όλας τας καταστροφάς του χρόνου και της βαρβαρότητας.

Αι οδοί της Πομπηίας ειναι στεναι και ως, επί το πολύ όχι ευθύγραμμοι. Άλλοτε, καθώς και σήμερα κατὰ την Ανατολήν, υπέθεταν ίσως, ότι αι στεναι οδοί ήταν υγιεινέστεραι ως προφυλάττουσαι τους διαδράτας από τας ακτίνας του ήλιου.

Σώζονται πολλάι οικίαι κομφαι και αξιοσημείωτοι διά την διαμέρισιν του εσωτερικού, τας ωραίαις ζωγραφίας και τα ψηφωτά. ταιαυτή ειναι η λεγομένη των Ιερείων, του Σαλλουστιού, του Μοδέστου, του αστυνόμου Πάνου, του τραγικού ποιητού, έρ' ης φαίνεται η έρεσής επιγραφή Cave Canem, πρόσχε από του κυνός, κτλ. κτλ. Ιπάρχεν άλλοτε εις την οικίαν την λεγομένην του Φαίνου, το περίσχημον ψηφωτόν το οποιον, κατὰ τον ιππότην Κουαράντα, παριστάνει νίκην του Αλεξάνδρου κατὰ των Περσών το ώραϊον εκεινο ψηφωτόν, άριστούργημα άνεκτίμητον, μετεφέρθη εις το έν Νεαπόλει Βουρβόνειον Μουσείον.

Τα θεριά, ειναι απλόητος κομφωτάτης και αι περικαλλείς στολ αι περικυκλούσαι την αγοράν του θεάτρου, αξιαι επισκέψεως. Το άμφιθέατρον σώζεται ολόκληρον η έκτασίς του, πολλά μεγάλη βεβαιώς δια πόλιν οπεία η Πομπηία, γεννά την υποψίαν, ότι συνήρχοντο εις αυτό και οι φιλοθεάμονες των περιχώρων κάτοικοι, διά να παρασταθώσιν άναμφιβόλως εις τας φονικάς των παλαιστών σκηνάς.

Δι' άλλης μου επιστολής θα σας όμιλήσω περί του Βουρβονείου Μουσείου και περί άλλων περιέργων της Νεαπόλεως. Αλλά πριν τελειώσω την παρούσαν την οποιαν παρέτεινα υπέρ το δέον, συγχωρήσατέ με να σας έπω ολίγα τινά και περί του Μελοδράματος. Οι Ιταλοι εξέχουσιν, ως ηξεύρετε, εις την μουσικήν, και το κατ' έμέ, το Ιταλικόν μελοδραμα ειναι άμιμντον. Η απέραντος έκτασίς του θεάτρου του Αγίου Καρόλου καταπλήττει τον θεατήν, αν και η αρχιτεκτονική του ειναι απλή ως η των πλειοτέρων της Ιταλίας θεάτρων.

Επί του παρόντος γίνονται τρεις παραστάσεις καθ' εβδομάδα, και δέν παριστάνονται άλλα δράματα πλην των Masnadieri και Lombardi, του Verdi. Άγγλεις τις, ητις παρά το κάλλος των συμπολιτιδών της έχει και την Ιταλικήν ζωηρότητα, δραματίζει τα πρώτα πρό-

σωπα. Εις το θέατρον του Fondo, το οποιον ειναι μέ- τόχιον του Αγίου Καρόλου, γίνονται όμοίως παραστάσεις. Το θέατρον τούτο επισκευασθέν έσχάτως κατ' άμιμνσιν της Πομπηίας αρχαιότητας, καθωρύζεται δια ζωγραφιών λαμπροτάτων. Η Tadolini, της οποίας η φωνή και εις την αρχήν και εις το τέλος του δράματος ειναι επίσης ζωηρά και άκμαία, έτραγώδει εις το δράμα της Linda di Chamouni. Θανμάσιοι ειν επί της σκηνής οι εύλογοι και ζωηροί τρόποι της. Ωραία τις και παθητική ξανθή, η κυρία Marray, έτραγώδει εξαισιώς την τόσο λιγυράν, αλλά συγχρόνως και τόσον δύσκολον μουσικήν του Ροσσίνι. Εάν η μουσική του Verdi ειναι μεγαλοπρεπής και σοβαρή, η του Ροσσίνι και του Δονιζέτη θέλγει αληθώς, από κατ' έμέ, την καρδίαν. Εις τον άγιον Καρόλου καθώς και εις το Fondo, μετά το δράμα συγροτεται χορός. Εις το πρώτον των θεάτρων τούτων εδίδετο έσχάτως ο χορός, Bradamante e Ruggiero, ούτινος η υπόθεσις εζηχθη από τα ποιήματα του Αριόστου. Η κυρία Lavaggi, χαρίεσσα και ωραία χορεύτρια εξέιχε των άλλων. Αι σκηνογραφίαι και αι στολαί ησαν, όσον ένδέχεται, εκλεκται, και αι χορεύτριαι διεκρίνοντο διά της πλήρους χάριτος φωτογνωμίας των και του ώραϊου αναστήματός των.

Εις το Fondo εδίδετο ο ώραϊος χορός της Paquita, όπου η κυρία Fitzjames έχορευε την Cachuca με όλην την Ισπανικήν χάριν και ζωηρότητα. Τα τηλεσκόπια θεωρείου όπου εκάθοντο ευγενείς Ισπανοί διευθύνοντο όλα την στιγμήν εκεινην επί της κομψοπρεπούς χορευτήρας, και άπειροι χειροκροτήσεις δέν έβράδυναν να επέλθωσι.

Μένω. κτλ. Φ. Ρ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. ΑΣΤΕΙΑ.

Η ΑΙΜΝΗ ΤΟΥ ΙΑΔΕΝ.

Παράδοσις της Άρκτου.

Τα μέρος, όπου κείται ήδη η λίμνη αυτή ην άλλοτε πεδιάς του νησιδίου Ρύγιν. Κατὰ ποίαν εποχήν η πεδιάς κατεκλύσθη τοιουτοτρόπως, ειναι άγνωστον.

Αλλ' ο λαός διηγείται περί του συμβάντος τούτου την εξής ιστορίαν.

Παλαι ποτε, έξων επί του νησιδίου δύο γυναίκες, ών η μιν ητο ελεήμων και εύσεβής, η δέ φιλάργυρος και κακότροπος. Μια έσπερα, έν καιρώ τρικυμίας, άγνωστόν τι γερόντιον, ένδεδομένος διχην έπαίτου, παγωμένος από την ψύχραν και κατατρυχόμενος υπό της πείνης παρουσιάσθη εις της κακοτρόπου γυναίκος και της εζήτησεν άσυλον διά την νύκτα και τεμάχιον άρτου διά την πείνάν του. Υποθέτουσιν, ότι ο γέρων ην εις έκ των μοναχών της μονής του Κορβέν, εις ους ανήκε τότε το νησίδιον. Και όμως η γυνή της οποίας εζητείτο το έλεος τον απώθησε σκληρώς και τον έδίωξεν αλήτην τινα. Ο ξένος μετέβη να ζητήσει φιλοξενίαν παρά της άλλης γυναίκος, ητις και τον έδέχθη.

μετ' αγαθότητος καὶ ἐμοιράσθη μετ' αὐτοῦ τὸ τελευ-
ταῖον κομμάτιον τοῦ ἄρτου της, ἐπειδὴ ἦτο πτωχό-
ς· ὁ καλὸς γέρονς ἐδείπνησεν ἄσμενος καὶ ἀπεκοιμήθη·
τὴν δ' ἐπιούσαν ὑπερυχαρίστησε τὴν ξενοδόχον του
καὶ τῆς εἶπεν ἀναχωρῶν, ὅτι τὸ πρῶτον ἔργον, ὅπερ
θα ἐπιχειρήσῃ, θέλει τῆς ἀποθαίνει εὐτυχὲς πᾶσαν
ἡμέραν. Ἡ εὐσεβὴς γυνὴ, χαίρουσα ὅτι ἔκαμε καλὴν
πράξιν, ἐμετρίασε διὰ τὴν ὑπόσχεσιν, διότι δὲν ἐ-
θεώρει τὸν ξένον της, εἰμὴ ὡς πτωχόν τινα ζητοῦσαν.

Μικρὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὑπῆγε νὰ λάβῃ
ἀπὸ τὸ ἀρμυρίον της ἓν κομμάτιον πανίου, ἐξ οὗ ἠθε-
λεν νὰ κατασκευάσῃ ἓνα χιτῶνα διὰ τὸ τέκνον της.
Ἐχρειάζετο τρεῖς πήχεις, καὶ τοσοῦτον ἀριθμῶς της
ἔμενεν, ἀλλ' ὅταν ἐμέτρησε τὰς τρεῖς πήχεις, ὅπου
δὲν ἐθαύμασε, ἔλεπυσα ὅτι τὸ πανίον ἐμακρύνετο εἰς
τὰς χεῖράς της. Ἐμέτρησεν ἄλλας τρεῖς πήχεις, καὶ
πάλιν ἀκόμη τρεῖς καὶ οὕτω καθέξῃς, ἕως οὗ τὸ ἄτε-
λείωτον πανίον ἐσφωρῆθη ἐντὸς τῆς καλύβης της.

Ἐμέτρα μέχρι τῆς ἐσπέρας, καὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας
ἐπληθύνετο τὸ πανίον, καὶ ἐπειδὴ τὸ οἶκμα ἦτο μικρὸν
ὥστε νὰ τὸ περιλάβῃ, ἡ καλὴ γυνὴ τὸ ἐξετύλιξεν ἐπὶ
τοῦ φλιοῦ της καὶ τὸ ἐξέτεινεν εἰς τὸν ἀγρόν. Ὅταν
ἦλθεν ἡ νύξ ἐπῆγε νὰ ἡσυχάσῃ, εὐχαριστοῦσα τὸν
θεὸν διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο. Εἶχε γίνῃ ἤδη πλουσία.

Οἱ γείτονες δὲν ἐδράδυνον νὰ μάθωσι τὸ θαυμασίον
τοῦτο συμβάν, καὶ ἡ φυλάργυρος γυνὴ μετανουοῦσα τότε
πικρῶς διὰ τὴν πρὸς τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ξένον σκληρό-
τητά της, ἀπεφάσισε νὰ διορθώσῃ τὸ σφάλμα της. Ἐρευ-
νήσασα περὶ τοῦ γέροντος, ἀνέβρεν αὐτὸν καὶ τῷ ἐζήτησε
συγγνώμην μετ' ὕψους ὑποκριτικῶν καὶ τὸν παρεκάλεσε
νὰ ἔλθῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν οἶκόν της. Τῷ ἠτοίμασεν
ἐπιμελῶς τὴν κλίνην καὶ τῷ ἔδωκεν ὅ, τι καλῆτερον
εἶχε. Φροντίζουσα δὲ τοιοῦτοτρόπως διὰ τὸν γέροντα,
ἐσυλλογίζετο ποῖα μέσα νὰ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ γίνῃ
πλουσία. Τὴν ἐπιούσαν, ὁ γέρονς τὴν εὐχαρίστησε καὶ
τῆς εἶπεν ὅτι ὅπου πρᾶγμα ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ τὴν
ἡμέραν ἐκεῖνην, θέλει τῆς ἀποβῇ εὐτυχὲς καθέκαστην.
Αὕτῃ δὲ ἀντὶ νὰ μετρήσῃ πανίον, ὡς ἡ γεί-
των αὐτῆς, ἀπεφάσισε νὰ μετρήσῃ τὰ χρήματά της
διὰ νὰ τὰ πολυπλασιάσῃ ἐπ' ἀπειρον. Διὰ νὰ ᾔται
δε πλέον ἐλευθέρᾳ, ἐξῆλθε τῆς κατοικίας της καὶ ὑπῆγε
νὰ καθίσῃ εἰς μέρος ἀπόκεντρον, ὅπου οὐδεὶς ἤθελεν
ἐλθῇ νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις τινὰ τῶν
παλαιῶν της ἄγγυρίων ἦσαν κατάμαυρα, ἠθέλησεν ἐν
πρώτοις νὰ τὰ πλύνῃ, ἀλλ' ἅμα ἤρχισε τὴν ἐργασίαν
ταύτην, ἡ χεὶρ της δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ σταματήσῃ
καὶ τὸ ὕδωρ δὲν ἔπαυσε νὰ τρέχῃ. Τοιοῦτοτρόπως
ἐσχηματίσθη περὶ αὐτῆς μία λίμνη, ἥτις ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ἐκτετατομένη, κατέκλυσε τὸν οἶκόν της, τοὺς
ἀγρούς της καὶ ἐπὶ τέλους ἐσχημάτισε τὴν λίμνην
τοῦ Ἰδδεν.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ.

Εἰς ἓν χωρίον τῆς Γερμανίας ἔξει ποτὲ ἀνδρόγυνον,
τὸ ὅποιον καὶ τοὶ ἔχον ἀμοιβᾶν καὶ ἀργαῖον ὑπο-
λήψεως καὶ ἀγάπης αἰσθημα, δὲν ἐμποδίζετο ὁμῶς
νὰ ἔρχεται συνεχῶς εἰς ἔριδας. Λέξις τις ὀλίγον δη-
κτικῇ προὐκάλει ἀπάντησιν, εἴτα ὕδριν, εἴτα ξυλοκο-

πήματα. Ἐλεγε φέρ' εἰπεῖν, ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν γυναῖκά
του.

— Ὁ ζῶμός σου εἶναι ἀνάλατος, σὲ τὸ εἶπα τοῦτο
μυριάκις.

Ἡ δὲ γυνὴ ἀπήντα·

— Δι' ἐμὲ εἶναι πολλὰ καλὸς.

Ὁ ὀξύθυμος ἀνὴρ ἐκοκκίνιζεν ὑπὸ τῆς ὀργῆς καὶ
ἐκραυγάζεν·

— Οὕτως ἀποκρίνεται ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της ;
Χρεωστῶ νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴν ὀρεξίν σου ;

Ἡ δὲ γυνὴ ἀντεπεκρίνετο·

— Τὸ δοχεῖον τοῦ ἁλατος εἶναι ἐκεῖ πλησίον· ἄλ-
λην φοράν θέλεις ψῆσαι τὸν ζῶμόν σου, μόνος σου.

Ὁ ἀνὴρ ἐξάπτεται, πέρνει ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ
πιάτον καὶ τὸ ῥίπτει κατὰ γῆς. Τότε ἡ γυνὴ γίνεταί
ἔξω ἑαυτῆς καὶ ἀφίνει τὸν θυμόν της νὰ ἐκρεύσῃ ὡς
ὑδὼρ ὀρμητικόν, εἰς τὸ ὅποιον δίδεται ἐλευθέρᾳ ἡ
ἐξοδος. Κραυγάζει, βορβεῖ, καὶ ἀπευθύνει πρὸς τὸν σύ-
ζυγον της τοὺς πλέον σκληροὺς λόγους.

— Ἄ! Ἄ! λέγει ὁ ἀνὴρ, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ πά-
ρωμεν τὸ ἔλлон καὶ νὰ σοὺ ἰσιδάσωμεν ὀλίγον τὴν ῥάχιν.

Ἡ γυνὴ ἀπηλπιδμένη ὑπάγει εἰς τοῦ πνευματικοῦ
διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ ἑσθίειαν καὶ συμβουλὴν. Ὁ ἱερεὺς
ἀναγνωρίζει, ὅτι μόνῃ της ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐπισύρει
τὴν κατ' αὐτῆς κακομεταχείρισιν τοῦ ἀνδρός της, διὰ
τῆς ἀνυπομονησίας της καὶ τῆς γλώσσης της.

— Ἄκουσον, τῆς λέγει. Ὁ προκατόχός μου δὲν σέ
ὠμίλησε περὶ τίνος νεροῦ, τὸ ὅποιον ἔχει θαυμασίαν
δύναμιν ;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Ἐπιστρέψε λοιπὸν μετὰ μίαν ὥραν, καὶ θέλω σοὶ
δόσει τὸ νερὸν τοῦτο.

Ἐξελθούσης αὐτῆς, ὁ ἱερεὺς χύνει καθαρὸν ὕδωρ εἰς
μίαν φιάλην, θέτει ὀλίγην σάκχαρον διὰ νὰ τὸ γλυκά-
νῃ, σταγώνας τινὰς ῥοδοστάμου διὰ νὰ τῷ δώσῃ εὐω-
δίαν καὶ ἔπειτα λέγει πρὸς τὴν ἐπανελθούσαν σύζυγον·

— Ὅταν ὁ ἀνδρας σου ἐπιστρέψῃ, τὸ ἐσπέρας, ἐκ
τοῦ οἴνουπολείου, καὶ σὲ φανῇ κακῶς διατεθειμένος,
βάλε ὀλίγον ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ στόμα σου καὶ
κράτει το, ἕως οὗ αὐτὸς καθησυχάσῃ, καὶ σὲ ὑπό-
σχομαι ὅτι δὲν θέλετε ἔχει πλέον ἔριδας.

Οὕτω καὶ ἐπραξεν. Ὁ οἶκος οὗτος, ὅστις ἦν ἄλλοτε
πλήρης κραυγῶν καὶ βοῦθου, ἐγένετο ἤδη κατὰ πάντα
ἡσυχος καὶ οἱ γείτονες ἔλεγον.

— Πόθεν ἄραγε προέρχεται, ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄν-
θρωποι δὲν δέρονται πλέον ;

ΒΒΕΑ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ.

Νομίζομεν ὅτι θέλομεν εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειαν
τῶν ἀναγνώστων μας, δημοσιεύοντες τὴν ἐνεστῶσαν
σύνθεσιν τῆς ἐπισήμου ταύτης οἰκογενείας. Ὁ Ναπο-
λέων, ὡς εἶναι γνωστὸν, γεννηθεὶς εἰς Κύννον (Κορδι-
νήν) ἦτον ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Καρόλου Βοναπάρ-
του. Ἐνυμφεύθη τὸ πρῶτον τὴν Ἰωσηφίναν, χήραν τοῦ
Βααρναί, μετὰ τῆς ὁποίας δὲν ἐτεκνοποίησε. Διαζευ-
χθεὶς δὲ αὐτὴν, ἔλαβε σύζυγον τὴν Μαρίαν Λουίζαν τῆς
Αὐστρίας, ἐξ ἧς εἶχε μονογενὴ υἱόν, τὸν δούκα τοῦ